

elle; der er neppe en saadan Strid mellem Betænkningens Ord og Textens Udtryk, som han synes at forudsætte; men, som sagt, det skal blive undersøgt. Et andet Spørgsmaal stillede det ærede Medlem angaaende den Maade, paa hvilken Vederlaget for Afsløsningen kunde blive at forrente. I denne Henseende skal jeg ikke gaae ind paa de forskjellige Beregninger, det ærede Medlem gjorde om de store Grundstykker paa 10 Tdr. Land, 8, 6, 3 $\frac{1}{2}$ Td. Land. Disse Grundstykker ere nemlig ikke af den Værdighed, at det med nogenlunde Rimelighed kan antages, at Vederlaget i nærværende Dieblif vilde kunne ansættes til en saadan Sum som 1 Rd. pr. Quadratalen eller endog saa kun det Halve. Disse Strækninger, der ere i samlet Besiddelse, ligge paa saadanne Steeder og under saadanne Forhold, at efter al Sandsynlighed Værdiforhøielsen ikke vilde blive synderlig stor. Men selv om dette ikke maatte være rigtigt, kan det ærede Medlem finde et fuldstændigt Svar paa sin Forespørgsel i den Form, som Lovforslagets § 2 har i Regjeringens Udkast og vil bevare ogsaa efter Fleertallets Forslag; thi her er det udtrykkeligt fastsat, at et Vederlag kan blive at ansætte ikke blot for hvert Matriculnummer for sig, men efter Omstændighederne særskilt for hvert af de Stykker, hvori det deles ved Gader, Veie og deslige. Det er altsaa meget let for enhver Grundeier at faae sit Matriculnummer — forudsat at hans Eiendom er eet og ikke flere Matriculnummere — inddeelt i saadanne mindre Quarterer, at Vederlaget først bliver at udrede og forrente i det Dieblif, da han vil skrive til Behyggelsen af hver enkelt Afdeling, saa jeg troer ikke, der i denne Henseende er nogen stor Fare. Men jeg kommer nu til det ærede Medlems Indbringingsforslag, og jeg skal da ikke nægte, at dette i høi Grad har forbausset mig. Det ærede Medlems Tanke er den, at Indskrænkningen i Byggefriheden for de private Grunde skal kunne opføre under to Forudsætninger, den ene, at Vedkommende afløse den efter Lovens Bestemmelser, den anden, at de ved Dom faae Friheden tilkjendi. Nu tillader jeg mig at troe, at dersom disse to Ting blive stillede op faaledes ved Siden af hinanden, er der ikke stor Udsigt til, at ret Mange skulde vælge at

betale Vederlaget; det vilde i alt Fald være en meget uklog Politikk af den, der gjorde det; thi han burde i hvert Fald afvente Dommens Udfald, eftersom den i ingen Henseende kunde være ham til Skade, men meget let kunde blive ham til Fordeel. Derimod har jeg nu forresten fra mit personlige Standpunkt Intet at indvende, men de, der staae paa Uddalgets Fleertals Standpunkt, paa Krigsministerens, paa Afsløsningens Standpunkt, maae være bestemte Modstandere af at indsatte et saadant Alternativ. Men lad os dernæst see, hvad det er for en „Dom“, det ærede Medlem paa kalder. Indskrænkningen skal kunne ophøre, „naar det ved Dom anerkjendes, at de i den hidtil bestaaende Lovgivning paabudne Indskrænkninger mod Bygningers Opsførelse indenfor Demarcationslinien have Staden Kjøbenhavns Forsvar fra de nu bestaaende Fæstningsværker til betingende Forudsætning.“ Som Thema for et Responsum fra det juridiske Facultet kunde denne Angivelse være ret heldig, men som Grundlag for en Proces synes den mig at svæve noget stærkt i Luften, og jeg skal ikke nægte, at jeg er forbausset over, at en Jurist med den praktiske Erfaring, som det ærede Medlem her ligeoverfor har, kan tænke sig en Proces anlagt om et saadant theoretisk og abstract Spørgsmaal. Jeg troer, at den almindelige juridiske Regel er den, at Domstolene ikke inblade sig paa at afgjøre, hvad der er Lov og Ret, uden i et bestemt foreliggende, concret Tilfælde, og at det derfor vil være meget vanskeligt for de paagjældende Grundeiere at skaffe en Sag ind for Domstolene, hvori de skulle i al Almindelighed udtale, at den og den Lov har det og det Forhold til „betingende Forudsætning“; det gik vist neppe. Men sæt, at det gik, sæt, at man ved Hof- og Stadsretten fik en Dom for den „betingende Forudsætning“, saa var Indskrænkningen dermed falden bort efter det ærede Medlems Forslag. Men saa bliver Krigsministeriet belymret og appellerer Sagen til Højesteret, og der kommer det modsatte Udfald af, hvad Hof- og Stadsretten har dømt — det indtræffer jo af og til —, hvad saa? Skal saa Indskrænkningen i Byggefriheden træde i Kraft igjen? Det ærede Medlems Forslag lyder